

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej, v právnej veci navrhovateľa: **F. P., spol. s r.o.**, S., zastúpený: JUDr. E. V., PhD., B., proti odporkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova č. 8, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. R/74/RZŽ/09/2009 zo dňa 25.08.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. R/74/RZŽ/09/2009 zo dňa 25. augusta 2009 podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/ OSP **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** odporkyni na ďalšie konanie.

Odporkyňa **je povinná** zaplatiť navrhovateľovi trovy konania 595,69 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. E. V., PhD., advokáta, B., do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ podal včas opravný prostriedok proti rozhodnutiu odporkyne č. R/74/RZŽ/09/2009 zo dňa 25.08.2009, ktorým podľa ustanovenia § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách (ďalej v texte rozhodnutia len zákon č. 308/2000 Z.z. alebo ZVR) zamietla žiadosť navrhovateľa o predĺženie platnosti licencie č. R/74 z dôvodu nedodania žiadosti o predĺženie platnosti licencie zákonom v stanovenej lehote.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku uviedol, že odporkyňa vo svojom rozhodnutí nerešpektovala Nález Ústavného súdu SR sp. značka IV. ÚS 102/08-71 zo dňa 31.07.2008 (ďalej len nález Ústavného súdu SR), ktorý bol vydaný v danej veci, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sž/79/2008 zo dňa 10.02.2009, ktorý zrušil rozhodnutie odporkyne č. R/74/ZŽL/02/2005 zo dňa 22.02.2005 z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúceho v aplikácii § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. Uviedol, že z uvedených rozhodnutí vyplýva predovšetkým právny nárok navrhovateľa na predĺženie licencie, pretože odporkyňa je iba v zákonom ustanovených prípadoch oprávnená nepredĺžiť platnosť licencie. Zarážajúce je, že odporkyňa napriek tomu, že už raz nezákonné rozhodnutie vydala, opätovne nerešpektuje názor najvyššieho súdu a sama si opätovne svojvoľne bez ohľadu na jej povinnosť rešpektovať rozhodnutia vydala nezákonné rozhodnutie. Odporkyňa zároveň priznáva, že dikcia zákona č. 308/2000 Z.z. explicitne neobsahuje ustanovenie, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že na udelenie licencie nie je právny nárok, hoci poukazuje na iný prípad, kde uvedený zákon výslovne predpokladá existenciu právneho nároku napr. § 45 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.

Navrhovateľ sa domnieva, že ani v tomto prípade nie je účelné zopakovanie argumentácie navrhovateľa týkajúcej sa preklúzie práva, pretože táto už bola rešpektovaná aj Najvyšším súdom. Odporkyňa ďalej vo svojom rozhodnutí v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR a nálezom Ústavného súdu SR tvrdí, že zmyslom jednotlivých ustanovení § 52 ZVR, tak ako ich zamýšľal zákonodarca je dostatočne zrejmy. Ak teda gramatický výklad nevedol k návrhu na ďalší postup odporkyne, odporkyňa použila teologický a systematický výklad, ktoré ju k návrhu viedli a nemala inú možnosť ako sa takýmto návrhom riadiť.

Odporkyňa vyššie uvedeným podľa navrhovateľa prejavuje aroganciu voči rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR, ktoré zrušilo rozhodnutie odporkyne z dôvodu potreby vydania rozhodnutia v zmysle konkrétneho ustanovenia zákona (ZVR) a nie len na základe domnienok a návrhov.

Jedným zo základných atribútov právneho štátu je v zmysle Ústavy SR požiadavka, aby právne normy predovšetkým v oblasti verejného práva, ktoré zasahujú do práv a slobôd fyzických a právnických osôb boli formulované dostatočne jasne a určite. Z uvedeného dôvodu je nevyhnutné (a to aj z hľadiska právnej kultúry) zabrániť akýmkoľvek tendenciám smerujúcim k odstraňovaniu nedostatkov vo formulácii právnych noriem s poukazom na účel právnej úpravy a nepripustiť vo sfére verejného práva používanie argumentu, že jazykový výklad je príliš úzky alebo striktný a nedovoľuje to, čo by sa pre daný účel hodilo. Je potrebné súhlasiť s tým, že je v niektorých prípadoch možné prihliadať k zmyslu a funkcii právneho predpisu, avšak striktnie len tam, kde interpretačné metódy nepostačujú na formulovanie záveru a len pokiaľ nedôjde k rozširovaniu zásahu do základných práv a slobôd.

V tomto prípade – v konaní o predĺženie platnosti licencie ide o sféru verejného práva, je nevyhnutné aplikovať článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a v tomto prípade použitie výkladu *e ratione legis*, ktorým sa zasahuje do práv a slobôd navrhovateľa, nemôže byť prípustné.

Ako vyplýva z Ústavy Slovenskej republiky, nie je prípustné, aby štátne orgány konali inak a postupovali inak, než im striktnne umožňuje zákon. Pokiaľ teda odporca argumentuje, že v prípade § 52 ZVR nejde o právnu normu, ktorej zmysle by bol *prima facie* zrejmý a preto je potrebné rekonštruovať znenie predmetných noriem. Odporkyňa nepripúšťa reštriktívny gramatický výklad v zmysle navrhovateľovho tvrdenia, z dôvodu, že použitie nebolo reálne možné.

Keďže samotná dikcia ZVR nedáva možnosť voľby odporkyňi, ale ZVR stanovuje odporcovi presný postup, ako má rozhodnúť, nemohol odporca svoje rozhodnutie v správnom konaní voči navrhovateľovi opierať o diskrečnú právomoc odporcu rozhodovať o jeho žiadosti.

Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že odporkyňa mala vo svojom odôvodnení takisto vychádzať pri hodnotení právnych následkov oneskorene podanej žiadosti z existujúcej právnej situácie. Pokiaľ bolo vyhlásené výberové konanie na túto frekvenciu z dôvodu, že zmeškaním lehoty na podanie žiadosti o jej predĺženie, sa táto frekvencia stala voľnou, potom mala odporkyňa navrhovateľa o tejto situácii v zmysle § 3 ods. 2 Správneho poriadku informovať a zistiť jeho požiadavky. Ak však po uplynutí zákonnej lehoty odporca nevykonal žiadne úkony ohľadne tejto frekvencie, potom mohol navrhovateľ oprávnene nadobudnúť dojem o správnosti svojho postupu, hoci bolo úlohou odporcu v odôvodnení zamietajúceho rozhodnutia mu objasniť, prečo mu nie je možné predĺžiť licenciu na rozhlasové vysielanie.

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR uvedeného v rozsudku sp.zn. 5SŽ/79/2008 zo dňa 10.02.2009 bolo úlohou odporkyne, aby za právneho stavu, tzn. v čase kedy boli licencie na rozhlasové vysielanie pridelené iným subjektom a kedy do ustáleného stavu zasiahol Ústavný súd SR svojim nálezom, vysporiadať sa so žiadosťou navrhovateľa o predĺženie licencie.

Odporkyňa sa vyporiadala s týmto stavom tak, že konštatovala, že frekvencie sú v súčasnosti využívané inými subjektmi a navrhovateľ vlastnou nedbalosťou nesplnil podmienky na predĺženie platnosti licencie. Takýto záver je absurdný, pretože práve odporca postupoval v rozpore so zákonom a aj v súčasnosti vydal rozhodnutie, ktoré musí Najvyšší súd SR v zmysle svojej kasačnej právomoci zrušiť. Postup odporkyne, ktorá vo veci predĺženia platnosti konala a po pár mesiacoch vydala nezákonné rozhodnutie, ktoré terajším rozhodnutím potvrdila je potrebné považovať podľa navrhovateľa za nedbanlivosť.

Navrhovateľ pri podaní ústavnej sťažnosti dňa 01.03.2006 prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomne upozornil odporkyňu, že podáva ústavnú sťažnosť a že Ústavný súd SR má kompetenciu zrušiť právoplatné rozhodnutie a preto by mala pri novom pridelovaní frekvencií brať ohľad na túto skutočnosť. Odporkyňa však na túto skutočnosť ohľad nebrala, čím opätovne potvrdil svoju nedbanlivosť.

Odporkyňa opätovne vydala rozhodnutie, ktoré je v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu sp. zn. 5SŽ/79/2008, čím nerešpektovala viazanosť správneho orgánu právnym názorom súdu a rozhodnutie je v rozpore s príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku a ustanoveniami ZVR a keďže rozhodnutie odporkyne je podľa navrhovateľa plné rozporov, je nesprávne a nezákonné, nepreskúmateľné navrhovateľ preto žiada, aby súd vydal rozsudok, ktorým rozhodnutie odporcu číslo R/74/RZŽ/09/2009 zo dňa 25.08.2009, vydané v správnom konaní číslo 371-LOID- 2640/2004, ktorým odporkyňa zamietla v zmysle ustanovenia § 52 ods. 4 zákona ZVR žiadosti navrhovateľa o predĺženie licencie na rozhlasové vysielanie ruší a vracia mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

K podanému opravnému prostriedku sa písomne vyjadrila odporkyňa dňa 18.01.2010 uvádzajúc, že tvrdenia navrhovateľa obsiahnuté v podanom opravnom prostriedku vo vzťahu k rozhodnutiu Ústavného súdu SR nie sú pravdivé, pretože ústavný súd na žiadnom mieste svojho nálezu nekonštatoval to, čo tvrdí navrhovateľ. Naopak zdôraznil, že vyslovenie tohto záveru (porušenie práv sťažovateľa rozsudkom NS SR) neimplikuje jeho názor na jeho vecnú správnosť alebo nesprávnosť rozhodnutia rady a ústavný súd sa povahou posudzovanej lehoty vôbec nezaoberal.

Podľa odporkyne neexistuje právoplatné rozhodnutie vzťahujúce sa k danému konaniu, v ktorom by bolo uvedené, či lehota na podanie žiadosti na predĺženie licencie je hmotnoprávna alebo procesnoprávna. Vzhľadom na situáciu, kedy najvyšší súd vrátil odporkyňi rozhodnutie č. RPK 71/2004 s požiadavkou, aby svoje rozhodnutie oprela o relevantné právne ustanovenie bez bližšieho návodu ako v danej situácii postupovať, odporkyňa prehodnotila svoje rozhodnutie a vydala napadnuté rozhodnutie z roku 2009. Odporkyňa je presvedčená o tom, že závery, ktoré ju viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia sú opreté o konkrétne ustanovenia, ale uznáva, že text § 52 zákona č. 308/2000 Z.z. nedáva jasnú odpoveď ohľadom riešenia situácie, ktorá v danom prípade nastala. Svoje rozhodnutie však jasne a zrozumiteľne odôvodnila. Podľa odporkyne ak zákon hovorí, že žiadosť na predĺženie licencie na terestriálne vysielanie rozhlasovej programovej služby je možné podať najskôr 20 mesiacov a najneskôr 19 mesiacov pred zánikom licencie, bez akejkoľvek pochybnosti, to znamená, že mimo tejto lehoty predmetnú žiadosť nie je možné podať. To že zákon explicitne nerieši prípad, kedy vysielateľ uvedenú lehotu zmešká, ešte neznamená, že správny orgán je povinný ignorovať ustanovenia zákona, ktorých význam je nepochybný a následne odmietnuť systém udeľovania predĺžovania licencií.

Odporkyňa ďalej uviedla, že čo sa týka povahy lehoty upravenej v § 52 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. odkazuje na svoje rozhodnutie č. R/74/RZŽ/09/2009, kde sa s otázkou charakteru lehoty, použitím relevantnej judikatúry vysporiadala.

Neexistenciu právneho nároku na predĺženie licencie odporkyňa podrobne zdôvodnila na str. 6 rozhodnutia č. R/74/RZŽ/09/2009. Navrhovateľ vo svojom odvolaní cituje z tejto časti iba spojenie „zákonodarca túto skutočnosť automaticky predpokladal“, ktoré bez ďalšieho zamietá ako absurdné. Navrhovateľ však už neuvádza text rozhodnutia, ktorý na uvedené spojenie bezprostredne nadväzuje a zdôvodňuje ho. Navrhovateľ neuvádza žiadne argumenty, ktoré by vyvracali zdôvodnenie rozhodnutia odporkyne v tejto časti, a naopak, opodstatňovali jeho tvrdenie o „absurdných a dikciou zákona nepodložených“ tvrdeniach odporkyne.

Navrhovateľ tak neuvádza nič, čo by potvrdzovalo jeho domnienku o existencii právneho nároku na predĺženie licencie. Odporkyňa si preto dovoľuje poukázať na zdôvodnenie neexistencie nároku na predĺženie licencie na str. 6 rozhodnutia č. R/74/RZŽ/09/2009.

V rozhodnutí č. R/74/RZŽ/09/2009 je viac ráz zdôraznené, že použitie výhradne gramatického výkladu na zistenie zmyslu jednotlivých ustanovení § 52 ZVR a ich vzájomných súvislostí nebolo možné. Z toho dôvodu pristúpila odporkyňa k použitiu ďalších štandardných interpretačných postupov. Jazykový výklad pritom odporkyňa nepovažovala za úzky alebo striktný, jazykový výklad jednoducho nedával odpoveď na otázku, ako v predmetnom prípade postupovať. Interpretácia odporkyne tak nie je v rozpore s navrhovateľom citovanou tézou O. Weinbergera, ani s navrhovateľom uvádzaným nálezom ÚS ČR.

V rozhodnutí č. R/74/RZŽ/09/2009 je uvedené, z akého dôvodu nemohla odporkyňa zaradiť frekvenciu, na ktorej pôvodne vysielal navrhovateľ, do výberového konania skôr ako rozhodnutie o zamietnutí navrhovateľovej žiadosti o predĺženie licencie nadobudlo právoplatnosť.

Čo sa týka súčasného stavu, podľa názoru odporkyne, nie je právne ani fakticky možné vyhovieť žiadosti navrhovateľa o predĺženie licencie za podmienok, za akých navrhovateľ o predĺženie licencie požiadal a to najmä z dôvodu, že predmetná frekvencia je právoplatne pridelená inému vysielateľovi.

Z priebehu konania je zrejmá snaha odporcu nájsť také právne riešenie situácie, ktoré by umožňovalo vyhovieť navrhovateľovej žiadosti o predĺženie licencie. Vzhľadom na to, že navrhovateľ neuviedol jediný dôvod, prečo k zmeškaniu lehoty z jeho strany došlo, ani o odpustenie zmeškania lehoty nepožiadaval, nebolo možné postupovať v zmysle § 28 Správneho poriadku a zmeškanie tejto lehoty odpustiť. Navrhovateľ tento postup odporcu označuje za nedbanlivosť, čo odporkyňa, s poukazom na vyššie uvedené, odmieta.

Na základe vyššie uvedeného má odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. Navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom.

Na podklade uvedeného navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP vydal nasledujúci rozsudok: Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. R/74/RZŽ/09/2009 zo dňa 25.08.2009 potvrdzuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal rozhodnutie odporkyne postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) v spojení s § 52 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 371-20/0-2640/2004, spisu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. značka 5SŽ/79/2008, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov a po vypočutí zástupcov účastníkov na pojednávaní súdu 11.03.2010, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky je dôvodný.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že odporkyňa dňa 06.12.2004, bolo doručené podanie navrhovateľa, ktorým požiadal o predĺženie platnosti licencie č. R/74 na vysielanie rozhlasovej programovej služby. Z tohto dôvodu odporkyňa začala dňa 06.12.2004 správne konanie č. 371-LO/D-264/2004 vo veci žiadosti o predĺžení platnosti licencie. Správne konanie dňa 21.12.2004 podľa § 19 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. prerušila z dôvodu doplnenia podania. Účastník konania doplnil svoje podanie v dňoch 04.02., 07.02. a 11.02.2005. Rada za účelom zistenia skutkového stavu nariadila pojednávanie dňa 22.02.2005 a následne vydala rozhodnutie R/74/RZŽ/02/2005 zo dňa 22.02.2005, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.12.2005 po tom, ako bolo preskúmané Najvyšším súdom SR, ktorý rozhodnutie odporkyne rozsudkom č.k. 5SŽ 33/2005-42 zo dňa 21.10.2005 potvrdil. Z uvedeným rozhodnutím súdu nebol spokojný navrhovateľ a podal vo veci ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorý vo veci vydal dňa 31.07.2008 Nález č.k. IV.ÚS/102/08-71, ktorým rozhodol, že

- I. právo sťažovateľa navrhovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa článku 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5SŽ/33/2005 dňa 21.10.2005 *bolo porušené*,
- II. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5SŽ/33/2005 z 21.10.2005 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie,
- III. vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.

Z obsahu nálezu Ústavného súdu SR vyplýva, že v tomto prípade najvyšší súd nekonal v okolnostiach danej veci podľa zákonom ustanoveného postupu, keď z dôvodu pochybenia rady v dôsledku nesprávnej právnej kvalifikácie mal Najvyšší súd SR postupom podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/ OSP rozhodnutie rady zrušiť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, najmä vo vzťahu k posúdeniu zmeškania zákonnej lehoty podľa § 52 ods. 6 v spojení s § 52 ods. 1 písm. a/ zákona č 308/2000 Z.z., ktorá vyvodila, že zmeškanie uvedenej procesnoprávnej lehoty, je možné odpustiť. Aj keď najvyšší súd v uvedenom rozsudku uznal ako dôvodný argument sťažovateľa, o procesnom pochybení rady, spočívajúcom v nesprávnom zaradení lehoty na podanie žiadosti o predĺženie licencie ustanovenej v § 52 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. medzi lehoty procesnoprávne, nepripisujúc tomuto pochybeniu relevantnú intenzitu, ani žiaden dopad na zákonnosť rozhodnutia rady, toto rozhodnutie potvrdil, hoci rada svoje rozhodnutie založila práve na týchto nesprávnych právnych záveroch.

Následne bola vec predložená Najvyššiemu súdu SR, ktorý rozsudkom sp.zn. 5SŽ/79/2008 zo dňa 10.02.2009 zrušil rozhodnutie rady č. R/74/ZŽL/02/2005 zo dňa 22.02.2005 podľa § 250j ods. 2 písm. a/OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP a vec jej vrátil na ďalšie konanie, rešpektujúc nález ústavného súdu, poukazujúc na ustanovenie § 3 ods. 2 správneho poriadku.

Následne rada vydala preskúmané rozhodnutie zo dňa 25.08.2009, ktorým zamietla podľa § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. žiadosť o predloženie licencie R/74 z dôvodu nedodania žiadosti o predloženie platnosti licencie v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 52 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., vysielateľ s licenciou môže požiadať radu o predĺženie platnosti licencie, na ktorej základe vysielala. Túto žiadosť vysielateľ s licenciou **doručí rade** pri terestriálnom vysielaní rozhlasovej programovej služby, *najskôr 20 mesiacov a najneskôr 19 mesiacov pred zánikom svojej licencie.*

Podľa § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. **rada rozhodne o predĺžení platnosti licencie** do 30 dní od podania žiadosti; na rozhodovanie o predĺžení platnosti licencie sa primerane vzťahuje § 47.

Podľa § 47 zákona č. 308/2000 Z.z. pri rozhodovaní o udelení licencie je rada povinná posudzovať a prihliadať na

- a) predpoklady zachovania plurality informácií a mediálnych obsahov,
- b) priehľadnosť vlastníckych vzťahov žiadateľa o licenciu,
- c) priehľadnosť a dôveryhodnosť finančných zdrojov určených na financovanie vysielania,
- d) vyváženosť programovej skladby navrhovanej žiadateľom o licenciu vo vzťahu k existujúcej ponuke programových služieb v oblasti vysielania na území, ktoré by malo byť týmto vysielaním pokryté,

- e) prínos žiadateľa o licenciu vo vzťahu k vysielaniu a výrobe programov vo verejnom záujme,
- f) skutočnosť, aby žiadateľ o licenciu nezískal dominantné postavenie na relevantnom trhu,
- g) skutočnosť, aby bola zabezpečená primeraná majetková účasť slovenských osôb a ich zastúpenie v orgánoch spoločnosti, ak je žiadateľom o licenciu právnická osoba so zahraničnou majetkovou účasťou.

Podľa § 52 ods. 5 citovaného zákona, **rada platnosť licencie nepredĺži**, ak

- a) sa zmenil plán využitia frekvenčného spektra na vysielanie,
- b) je to nevyhnutné na dodržanie záväzkov medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Podľa § 52 ods. 6 citovaného zákona, *proti rozhodnutiu, ktorým rada zamietla žiadosť o predĺženie licencie*, môže účastník konania podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rady. (41/ § 250l – 250s Občianskeho súdneho poriadku).

Zmeškanie zákonom stanovenej lehoty vyplývajúcej z § 52 ods.1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. zákon v citovaných ustanoveniach zákona neupravuje. Z uvedeného ustanovenia § 47 zákona č.308/2000 Z.z. špeciálny procesný postup vo vzťahu ku konaniu o predĺžení platnosti licencie nevyplýva.

Z citovaného ustanovenia § 52 ods. 4 a ods. 5 nevyplýva úprava zákonného postup pre rozhodnutie rady v prípade, ak je žiadosť o predĺženie platnosti licencie pri terestriálnom vysielaní rozhlasovej programovej služby podaná oneskorene, teda po uplynutí *hmotnoprávnej lehoty, ktorá vyplýva z ustanovenia § 52 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona*.

K posúdeniu, či lehota upravená v § 52 ods.1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. je lehota procesná alebo hmotnoprávna, senát Najvyššieho súdu SR poukazuje na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR č.k. 5SŽ 33/2005-42 zo dňa 21.10.2005 ako aj na nález Ústavného súdu SR č. IV.ÚS 102/08-71 zo dňa 31.07.2008 a odlišné stanovisko sudcu Ladislava Orosza v predmetnej veci, ktoré je pripojené k nálezu, pričom jednoznačne dospel k záveru, že v tomto prípade ide **o lehotu hmotnoprávnou**, keďže povinnosťou vysielateľa s licenciou pri terestriálnom vysielaní rozhlasovej programovej služby (§ 52 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z.) je, aby žiadosť **doručil rade najskôr 20 mesiacov a najneskôr 19 mesiacov pred zánikom svojej licencie**. Nestačí teda, aby žiadosť v uvedenej lehote bola podaná napr. na poštovú prepravu pretože zákonodarca upravil povinnosť žiadateľa o predĺženie platnosti licencie, doručiť žiadosť rade.

Zo znenia ustanovení § 52 ako aj § 47 (na ktorého použitie v konaní na predĺženie licencie odkazuje § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.) nevyplýva spôsob, ktorým má rada rozhodnúť v prípade, ak je uvedená žiadosť vysielateľa s licenciou doručená rade oneskorene.

Z výroku rozhodnutia, ktoré je predmetom súdneho prieskumu na podklade opravného prostriedku (§ 250l a nasl. OSP) súd zistil, že výrok rozhodnutia odkazuje na ustanovenie § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý však spôsob rozhodnutia v prípade, ak bola žiadosť o predĺženie platnosti licencie vysielateľa s licenciou doručená rade oneskorene, neupravuje.

Ustanovenie § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. upravuje len procesnú lehotu 30 dní na rozhodnutie rady o podanej žiadosti na predĺženie licencie a odkaz na ustanovenie § 47 citovaného zákona, ktoré sa na rozhodovanie o predĺžení licencie primerane vzťahuje.

Z odseku 5 citovaného ustanovenia § 52 vyplýva, v ktorých prípadoch rada platnosť licencie nepredĺži.

V ods. 6 § 52 zákona č. 308/2000 Z.z. je upravená možnosť súdneho prieskumu rozhodnutia, ktorým rada zamietla žiadosť o predĺženie platnosti licencie, najvyšším súdom.

Zo zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že na konanie o predĺženie platnosti licencie bez ďalšieho nemožno použiť ustanovenie § 48, pretože naň ustanovenie § 52 zákona č. 308/2000 Z.z. neodkazuje, pri čom ide ale o ustanovenie zákona, ktoré upravuje samotné procesné konanie o udelenie licencie, ktoré v ods. 5 upravuje spôsob rozhodnutia rady o žiadosti o licenciu o terestriálne vysielanie v prípade, ak bola doručená rade po uplynutí určenej lehoty tak, *že rada zamietne žiadosť do 15 dní odo dňa jej doručenia.*

Z textu zákona č. 308/2000 Z.z. je možné vyvodit', že zákonodarca odkazom v § 52 ods. 4 na aplikáciu § 47 mal zrejme pôvodne na myslí odkaz na § 48 a že prišlo k pochybeniu.

Odhliadnuc od uvedeného, je však v tomto prípade nesporné, že rada vo veci nemohla rozhodnúť postupom podľa § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., keďže neupravuje postup rady v konaní o predĺžení platnosti licencie v prípade, ak žiadosť o predĺženie platnosti licencie nebola oprávnenou osobou podaná v lehote najskôr 20 mesiacov a najneskôr 19 mesiacov pred zánikom svojej licencie. V tomto prípade žalobca uvedenú lehotu zmeškal, keďže ide o hmotnoprávnu lehotu jej odpustenie nie je možné.

V tomto prípade však zákon nespája so zmeškaním lehoty žiaden následok. Poukazujúc na uvedené, Najvyšší súd SR rozhodnutie rady ako nezákonné podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods.2 písm. a/ OSP z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia zrušil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal právo na náhradu trov konania. Trovy navrhovateľa tvoria trovy právneho zastúpenia za 4 úkony právnej služby: príprava a prevzatie zastúpenia dňa 29.10.2009, opravný prostriedok zo dňa 11.11.2009, účasť na pojednávaní dňa 11.03.2010, vyjadrenie zo dňa 05.03.2010. Celkom boli priznané štyri úkony právnej služby, z toho dva úkony zrealizované v roku 2009 (§ 14 ods.1 a/, c/ vyhlášky

Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len vyhláška) a dva úkony zrealizované v roku 2010 (§ 14 ods. 1 c/, d/ vyhlášky).

Výška odmeny bola priznaná podľa § 11 ods. 3 vo výške 1/6 výpočtového základu t.j. 2x 115,90 € (r. 2009) + 2x 120,23 € (r. 2010) a režijný paušál podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky 2x 6,95 € (r. 2009) a 2x 7,21 € (r. 2010), celkom 500,58 € + 19% DPH (§ 18 ods. 3 citovanej vyhlášky), celkom 595,69 €.

Súd nepriznal navrhovateľovi odmenu za jeden úkon právnej služby, uplatnený za poradu s klientom zo dňa 26.02.2010, keďže z predloženého vyúčtovania zo dňa 15.03.2010, nebola zrejmá dostatočná špecifikácia tohto úkonu právnej služby, keď nebol uvedený čas porady, ani jej dĺžka, čo je rozhodujúcou podmienkou pre priznanie odmeny advokátovi za požadovaný úkon právnej služby (§ 14 ods. 1 písm. b/, resp. § 14 ods. 2 písm. g/ vyhlášky).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 11. marca 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková